

[Aksel Larsen.]

Hvis man vil optræde lidt mere upraktisk endnu, kan det maaske tage baade 20 Aar og 50 Aar, inden man naar til Ende.

Jeg finder altsaa, at den Begrundelse, der er givet ud over Hensynet til Mr. Ravlin, har meget lidt Vægt. Jeg finder endvidere, og dette er mit Hovedsynspunkt, at det er fuldkommen urimeligt, at man absolut ud fra Aarsager, jeg ikke forstaar, og som det danske Folk ikke forstaar, vil have givet denne Koncession til en amerikansk Kapitalistgruppe. Jeg bad ved Sagens første Behandling om Forklaring paa det, der er foregaaet. Jeg sagde, som sandt er, at hele Offentligheden i Danmark er forbavset og forvirret over de Ting, der er sket mellem Statsministeriet og Mr. Ravlin — de Ting, som kun delvis blev belyst ved den Retssag, som jo ikke har fundet sin Afslutning endnu. Man har i Almindelighed sagt til sig selv: Her stikker et eller andet under, her er noget, der er ubegribeligt. Jeg har i den Anledning tilladt mig at bede om at faa Besked her i Tinget. Jeg fik intet at vide ved Sagens første Behandling. Statsministeren kom med en ganske almindelig kortfattet Bemærkning om, at han takkede de Ordførere, der havde anbefalet Forslaget. De store Partiers Ordførere var enige om, at man burde henvise Sagen til Udvalg og der søge fornøden Oplysning, og paa min direkte Foranledning sagde en af disse Ordførere, det ærede Medlem Hr. Duborg, at det var, fordi han mente, det var lettere at faa Oplysninger i et Udvalg, men han gik ud fra, at saa vilde man ved anden Behandling give Rigsdagen Besked. Jeg har gennemlæst Betænkningen. Der staar ikke Spor i denne Betænkning, der findes intet andet end en bureaukratisk Henvisning til denne noget forsinkede Udtalelse af Dr. Victor Madsen. Men der er ingen Forklaring paa Aarsagen til, at Ministeriet har kunnet begaa de Fejl, der er begaaet, ingen Forklaring paa, hvorfor man absolut, medens Tingene svæver, medens man forbereder et Lovforslag til Rigsdagen, skulde give Mr. Ravlin en fornyet Koncession paa 4 Aar, og heller ingen Forklaring paa, hvorfor man nu, hvor der dog er en Lejlighed til at komme ud af hele Forholdet paa en hæderlig Maade, er saa emsig for at binde Danmark igen paa 10 Aar til Mr. Ravlin.

Jeg henstiller igen, at man giver os fornøden Oplysning, og jeg vil tillade mig at bemærke til Regeringen og Regeringspartierne i denne Sal, at jeg synes, den seneste Tid har givet visse Erfaringer for, hvad der er gavnligt og ikke gavnligt for Regeringen

og for Demokratiet med Hensyn til, hvad der kan udnyttes og hvad der ikke kan udnyttes af Demokratiets Modstandere. Jeg synes, at Hensynet til Mr. Ravlin kan ikke tvinge Regeringen til at gøre noget, som vil gøre det uhyre let at komme med en meget ondartet Mistæneliggørelse af Regeringen og Regeringens virkelige eller indbildte Motiver til at foretage sig det, man foretager sig her. Jeg synes derfor, at man ogsaa af *den Grund* — man maa for min Skyld gerne kalde det rene politiske Opportunitetshensyn — skulde springe fra, medens Tid er.

Vi Kommuniste agter at stemme mod Lovforslaget, hvis det skulde blive ført frem til tredje Behandling. Vi er i den Situation, at bortset fra, at man kan fremføre noget saadant imod os, som det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) fremførte sidst, kan man i hvert Fald ikke beskyldte os for, at vi paa nogen Maade er i Strid med vore Principper, saaledes som man jo med et vist Held har kunnet beskyldte baade Socialdemokratiet og Det konservative Folkeparti for at være. Det er vor absolutte Opfattelse, at hvad der ligger i Undergrunden, bør tilhøre Staten. Det er samtidig vor principielle Opfattelse, at man ikke skal give den private Kapital mere Raaderum end højst nødvendigt, og det er i hvert Fald højst urimeligt, forekommer det mig, at Staten udleverer sine Værdier til den private Kapitals Udbytning og Spekulation.

Det forekommer mig, at med den uhyre Sagkundskab, som Danmarks geologiske Undersøgelser tidligere Ledelse har røbet, er det Arbejde, der skal gøres for at undersøge, om der findes Olie, Salt, Kul eller andre Ting i Undergrunden, ikke mere indviklet, omfattende eller vanskeligt, end at den danske Stat selv er i Stand til at organisere det, formentlig lige saa godt som Amerikanerne. Det forekommer mig derfor, at man skulde trække sig ud af det nu. Hvis Mr. Ravlin ikke ønsker at udnytte sin Koncession til at foretage disse Undersøgelser, medmindre han faar en Frist paa 10 Aar, og vi saa ikke giver ham denne Frist, saa kan Mr. Ravlin trække sig ud af det, og man kan endda være meget larme og sige, at man skal ikke stille Erstatningskrav til ham, fordi han ikke foretager de Undersøgelser, han egentlig har forpligtet sig til, men man skal nok selv overtage det.

Jeg henstiller endnu en Gang — jeg beklager med adskilligt mindre Haab end sidst —, at man fra Regeringens Side giver Folketinget en Forklaring paa, hvad det er,